

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βέλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντός οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὸ ἀνυπόγραφο ἄρθρον εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΑΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων Ἐπιστολὴ Ε'. - Κρίσεις ξένων περὶ Ἑλληνίδων. — Ὁ μικρὸς ναὸς καὶ αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν. — Τὰ νέα μνημεῖα μας. — Ἡ σκοποβολή. — Κρητικὰ Β'. (ὑπὸ κ. Ἀκῆ). — Ἐν δάκρυ τὸν νεκρὸν τοῦ Βυζυηνοῦ (ὑπὸ δος Μαρίας Φιλιππίδου.) — Αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐφήβων. — Μία καλλιτεχνικὴ ἑσπερίς παρὰ τῆ κ. Παππούδωφ. — Ἡ φιλανθρωπικὴ ἑορτὴ τῶν Ἀνιάτων καὶ τῆς Φιλοπτώχου. — Θεάτρον. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Ε'.

Καλὴ μου φίλη,

Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ σὲ κουράσω καὶ μαζῆ μὲ σὲ ὅλας τὰς ἀναγνωστρίας μου μὲ τὰς τόσον πολλὰς καὶ τόσον διεξοδικὰς ἐπιστολάς μου. Ἀλλὰ τί νὰ κάμω, ἀφοῦ τόσον ποικίλας καὶ ἀτελευτήτους ἀπεκόμισα ἐκ τῶν ἀγῶνων ἐντυπώσεις καὶ τόσαι ιδέαι συνωθοῦνται εἰς τὴν κεφαλὴν μου, εὐθὺς ὡς ἀρχίσω νὰ γράφω περὶ αὐτῶν.

Ἀφῆνης θὰ ἤθελα νὰ περιορισθῶ εἰς ὅσα σοὶ ἔγραψα προχθὲς περὶ τῆς ἐσπέρας τῆς φωταγωγῆσεως τῆς Ἀκροπόλεως. Ἀλλὰ ἀφοῦ εἶσαι σχεδὸν παρισινὴ πῶς νὰ παραλείψω τὰς ὠραίας ιδέας καὶ τὰς σκέψεις περὶ τῶν νεωτέρων Ἑλληνίδων τῶν Ἀθηνῶν τοῦ κατ' ἐξοχὴν Παρισίου συγγραφέως κ. Hugues Le Roux, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὡς ἀληθῆ πνευματικὰ πυροτεχνήματα ὑπερόχου δικαιοῦ καὶ γαλατικοῦ καλλισοφισμένου πνεύματος ἐγκατέσπειρεν ὁ γῆς Παρισίνος εἰς τὴν ὀμίλιν του;

Ἐγραψε βέβαια πολλὰ καὶ ὠραῖα πράγματα εἰς τὸ Φι-

γαρῶ». Ἀλλὰ εἶπε περισσότερα καὶ ὠραιότερα, διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινήσεως τοῦ ὠραίου θεάματος τῆς ἐσπέρας ἐκείνης. Δι' ἓνα causeur, τῆς δυνάμεως καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ κ. Leroux, ἡ ἐξωτερικεύσις διὰ τοῦ λόγου τῆς στιγμιαίας ἐμπνεύσεως εἶναι πολὺ ἰσχυροτέρα τῆς διὰ τῆς γραφίδος. Ἐπειτα μὴ λησμονῆς ὅτι ἐδῶ στερούμεθα ἀπολύτως ὀμιλητῶν, καὶ ὅτι μία τῶν ἐξαιρετικῶν ἀπολαύσεων τῶν ἡμερῶν τούτων, τῆς ὁποίας ἤθελα νὰ σὲ καταστήσω κοινωνὸν, ἦσαν καὶ αἱ ὠραι, ἃς διήλθομεν τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐπισκεπτόμεναι τὰ ἀρχαῖα καὶ σύγχρονα μνημεῖα ἐν τῇ ἐκπάγλῳ ὑπὸ φῶτων ἑορτασίμῳ περιβολῇ τῶν ὑπὸ τὴν συνοδείαν τοῦ γάλλου συγγραφέως.

Ὅταν ἐπρότεινα, φίλη μου, τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν, πρέπει νὰ ἐννοήσης ὅτι τὸ σχέδιόν μου δὲν περιελάμβανε μόνον τὴν Ἀκρόπολιν, ἀλλὰ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἐξάρη τὸ γόητρον τῆς πόλεώς μας καὶ νὰ διαθέσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εὐνοϊκῶς τὸν ἐπισκέπτην ὑπὲρ αὐτῆς. Βεβαίως τὰ ἀρχαῖα μνημεῖά μας εἶναι ἀπαράμιλλα εἰς τὸν κόσμον ὅλον καὶ δι' αὐτὸ ἐχάρισαν τὴν ἀθηναικὴν εἰς τοὺς προγόνους μας. Ἀλλ' ἀρὰ γε δὲν ἔχομεν, ὡς νέα πόλις, ὡς νέον ἔθνος καὶ νέα μνημεῖα, δυνάμενα νὰ συγκριθοῦν καὶ νὰ διακριθοῦν μεταξὺ ὅλων τῶν νεωτέρων τοῦ κόσμου; Καὶ δὲν δύνανται ταῦτα νὰ ἀποτελέσουν τὸν γνώμονα τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθηματός, τῆς αὐταπηνήσεως καὶ τῆς ἐν τῷ καλῷ ἀμίλλης τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς προγόνους των;

Τί ἀπεθανάτισε τὸν Περικλέα; Ἡ καλλιτεχνικὴ διακώσησις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ διὰ ταύτης ἐνίσχυσις, τελειοποίησις καὶ ἰσοθέωσις τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης. Ἀλλ' ἐν τῷ τελευταίῳ τοῦτο ἀδυνατοῦν νὰ κατορθώσουν, ὑπὸ τὴν νηπιώδη ἐξέλιξιν, ἐν ἣ μετὰ ζώων δουλείαν διατελεῖ ἔτι παρ' ἡμῖν ἡ τέχνη, — οἱ σύγχρονοι Βαλλιάνοι καὶ Σίνοι καὶ Ἀβέρωφ καὶ Ζάππαι καὶ ὅλη ἡ χορεία τῶν ἑκατομμύρια κληροδοτούν-

των εις τὸ Ἔθνος δὲν ἐφιλοδόξησαν ἕως διὰ τοῦτο τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος ὀλιγώτερον τῆς ἀρχαίας πλουσίαν καὶ ὠραίαν εἰς μνημεῖα σύγχρονα. Μὴ λησμονῆς μάλιστα ὅτι ὁ Περικλῆς ἐδάπανα, καλλωπίζων τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ἐκ τῶν δημοσίων θησαυρῶν, ἐνῶ οἱ σύγχρονοι τῶν Ἀθηναίων εὐεργεταὶ δαπανοῦν ὅ,τι μετὰ μακρὸν βίον κόπων καὶ στερήσεων ἐν τῇ ξένη, παλαιότερες κατὰ πάντων τῶν στοιχείων, ἀπέκτησαν. Δαπανοῦν τὸ δι' ἀμάτας καὶ ἰδρωτὸς ἀποκτηθέν χρυσίον των. Δαπανοῦν τὸ ἀντίτιμον τῆς θυσιασθείσης νεότητος, τῶν ἀπολαύσεων καὶ ἰδωτῶν τοῦ ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν μας διακνυμένου βίου. Θυσιάζουσι αὐτὴν τὴν χρῶν τὴν ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ἀπορρέουσαν, ἣν ἀπηνήθησαν, ἣν ἀπεστερήθησαν, αὐτοκαταδικασθέντες οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἰς βίον μονήρη, ἔρημον, ἕνα μὴ στεροῦσιν τὴν πατρίδα, τὴν ἰδεώδη αὐτὴν θεότητα τῆς μεγάλης καρδίας των, τῆς δι' αὐτὴν συγκοιζομένης πλουσίας κληρονομίας.

Χωρὶς δὲ νὰ σοὶ φανῶ ἀσεβὴς πρὸς ἐκείνους, οἷτινες τόσον μέγα παρελθὸν μᾶς ἐκληροδότησαν, ἐπίτρεψέ μου νὰ θεωρῶ καὶ ὡς ὡχρότερας τὰς σκιάς των ὑπὸ τὴν φαινήν ἀνταύγειαν τῆς φιλοπατρίας τῶν ξενιτευμένων σήμερον δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν λάθῃ ὑπ' ὅψιν ὅτι ἀπὸ ἐτῶν ὄλων συλλέγουσι ὀβολὸν πρὸς ὀβολὸν τὸ χρυσίον αὐτό, ἀμιλλώμενοι ποῖος νὰ προσθέσῃ ὠραιότερον ἀδάμακτα εἰς τὸ ὠραῖον διάδημα τῆς λατρευτῆς αὐτῆς πατρίδος, θὰ ὁμολογήσῃς μαζὶ μου ὅτι οἱ κατὰ πολλὰ ὑπεροχώτεροι πρόγονοι ὑστεροῦν πολὺ τῶν νεωτέρων ἐν τῇ κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐκδηλώσει τῆς ἰδεώδους αὐτῶν λατρείας πρὸς τὴν κοινὴν μητέρα.

Ὅλα αὐτὰ ἡμεῖς, οἱ αἰωνίως μεμψιμοιροῦντες διὰ πᾶν Ἑλληνικόν, οἱ αἰωνίως ἀρεσκόμενοι νὰ ὑποτιμῶμεν ἐαυτοὺς ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Λαόν, οἱ αἰωνίως πικραίνοντες τὰς εὐγενεῖς καὶ μεγάλας Ἑλληνικὰς καρδίας, οἱ πάντοτε δηλητηριώδη καθ' ἑαυτῶν βάλλοντες βέλη, ἕνα ἱκανοποιούμεν τὴν ἀκατανίκητον μανίαν μας πρὸς ἠθικὴν αὐτοκτονίαν καὶ αὐτοσπαράγμῳ, ὅλα αὐτὰ, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἂν καὶ τὸ βλέπωμεν, ἂν καὶ τὰ ἐνοῶμεν, οὔτε τὰ ἀνομολογοῦμεν, οὔτε τὰ ἐξαίρομεν ἀρεκτά. Ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι ἀφοῦ ἡμεῖς τόσον ὀλίγον ἀκούομεν νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῶν, οἱ ξένοι—ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων—ὄχι μόνον δὲν φαντάζονται τὸν ἀτελεύτητον θησαυρὸν τοῦ πατριωτισμοῦ, ὅστις περιλείπεται εἰς τὰ στήθη τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ὄχι μόνον δὲν ἀντιλαμβάνονται τὰς προόδους μας ὡς νέου λαοῦ, ἀλλὰ καὶ μᾶς συγχέουσι συχνὰ πυκνὰ μετὰ τοὺς Ἀνατολίτας, ὑπὸ τὴν σήμερον ἀποδιδόμενην εἰς τὸν τίτλον τοῦτον σημάσαν.

Ἴδου δικαί, ἀφοῦ ὠδήγησα τὸν γλάστιν συγγράφῃ μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς θαυμασμὸν τῆς φλεγόμενης Ἀκροπόλεως, ἀφοῦ πεζῆ, ὡς εὐσεβεῖς προσκυνητὰ περιήλθομεν τὸ Θησεῖον ὑπὸ τὴν ἀποσβενημένην ἀνταύγειαν τοῦ ὑπερθεῖν αὐτοῦ φωτιζομένου βράχου, ἀφοῦ ὠμιλήσαμεν περὶ τοῦ θαυμαστοῦ κάλλους τῶν Καρακτιδῶν καὶ περὶ τῶν πικραίων, ἃς ἐποτίσθη ὁ Φειδίας καὶ ὁ Ἰκτίνος παρὰ τῶν ἀντιζήλων τοῦ Παρθενῶνος ἱερῶν τοῦ Ἐρεχθέως, ἀφοῦ ἀπεταμίευσα τόσας ὠραίας ἰδέας καὶ σκέψεις του περὶ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου μας καὶ ἀφοῦ ἰδίᾳ μοὶ εἶπεν ὅτι αἱ Ἀθηναὶ εἶναι τὸ μέγα Μουσεῖον, ἐν ᾧ ὁ ἀρχαῖος πολιτισμὸς ἐπιδεικνύει τοὺς ὠραιότερους τῶν θησαυρῶν του, ἐνόμισα καλὸν νὰ προτείνω καὶ μίαν παρέλασιν

ἀνὰ τὴν εἰς τὸν ἄπλετον τῆς νυκτὸς ἐκείνης φωτισμὸν πλεύσαν πόλιν.

Γνώμαι τοῦ κ. Hugues le Roux περὶ τῶν Ἑλληνίδων

Ἄλλὰ πρὶν ἢ σὲ παρασύρω εἰς τὸν νυκτερινὸν αὐτὸν ἀνὰ τὴν πόλιν περιπατὸν μας, σοὶ παραθέτω ὀλίγους χαρακτηρισμοὺς, οὓς προχείρως σταχυολογῶ ἐκ τῶν φιλοφρόνων κρίσεων τοῦ κ. Hugues le Roux περὶ τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηναίων : «Αἱ Καρακτιδὲς κατέρχονται καὶ ἕως τὸ Στάδιον, εἶπε. Εἶδον καὶ ἐκεῖ γυναικῆς τινὰς σήμερον, αἵτινες εἶχον τὴν ἀπαράμιλλον εὐγένειαν τῆς μεγαλοπρεποῦς παραστάσεως τῶν μαρμαρίνων αὐτῶν γυναικῶν—de ces femmes en marbre.—Καὶ προσέθηκεν : Ἐὰν ὀλίγα εἶναι αἱ μετὰ τοιοῦτο παράστημα, αἱ πλεῖστοι ὅμως Ἀθηναῖαι ἔχουσι ὄλην τὴν εὐγενῆ χάριν καὶ ἀρχοντικὴν αὐτῶν. Αἱ Ἀθηναῖαι ἀγαποῦν τὴν ἀρμονίαν τῶν χρωμάτων καὶ τῶν γραμμῶν. Ἡ ἀποψὶς τοῦ Σταδίου ὑπὸ τὰ χρώματα καὶ τὰ σχήματα τῶν γυναικείων ἐνδυμασιῶν ὑπῆρξεν ἀπαρμύλλως ἀρμονική. Τὸ προνόμιον, ὅπερ εἰς ὄλους τοὺς τόπους ἔχουσι μόνον αἱ καλαὶ τάξεις, ἐδῶ τὸ ἔχει καὶ ἡ γυνὴ τοῦ λαοῦ. Οὐδεμία σύγκρισις δύναται νὰ γείνη μετὰ τῶν Ἑλληνίδων καὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἄλλων μεσημβρινῶν χωρῶν, ὡς τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας. Αἱ Ἑλληνίδες εἶναι ἀριστοκρατικώτεροι ὄλων. Αἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος ἔχουσι φυσιογνωμίαν ἔντονον, ὑπολειπομένην ἕως τοῦ ἀρχαίου τύπου κατὰ τὴν λεπτότητα καὶ ἐντέλειαν τῶν γραμμῶν, ἀποπνεύουσαν ὅμως μεγάλην δύναμιν ζωῆς, νοημοσύνης καὶ αὐτενεργείας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν Ἑλληνίδων εἶναι ἀπαράμιλλοι. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ὀφθαλμοὶ ζωογονοῦνται ἀπὸ τὴν καρδίαν καὶ διερμηνεύουσι τὰ αἰσθήματα ἐκείνης, αἱ Ἑλληνίδες ἀναντιρρήτως εἶναι γυναικῆς μετὰ πολλὴν καρδίαν. Αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος εἶναι πολὺ περισσότερον ἀνεπτυγμέναι παρὰ ὅσον θὰ προσεδόκα τις παρὰ λαοῦ μέχρι πρό τινας ὑποδουλωμένου. Σημεῖον ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς προσδεύει ἀλματικῶς, αἱ Ἑλληνίδες εἶναι πολὺ γλωττοί. Τὶ ὠραῖον πᾶν νὰ ἀκούῃ ὁ ξένος τὴν γλῶσσαν του παρὰ τῶν γυναικῶν τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον ἐπισκέπτεται ! Πολλάκις πλανᾶται, ὑποθέτων ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν πατρίδα του».

Ἐννοεῖς ὅτι αὐτὰ δὲν ἐλέχθησαν ξηρά, ξηρά, ὅπως σοὶ τὰ γράφω ἐγώ, ἀλλὰ εἰς τὴν φορὰν τοῦ λόγου μουσικώτατα, καλλιπέστατα, μετὰ ὄλην τὴν χάριν καὶ τὸ γόητρον τῆς διαλεκτικῆς δυνάμεως τοῦ χαριτολόγου γαλάτου μετὰ ὄλην τὴν θωπεῖαν τῆς φωνῆς καὶ τὴν κομψότητα τῆς φράσεως καὶ τὴν ἀβρότητα τοῦ ὄρους καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ καλῶς ἀνατεθραμμένου ἀνθρώπου. Δὲν ἦσαν φιλοφρονήσεις, ἀπευθυνόμεναι δογματικῶς πρὸς μίαν γυναῖκα, ὡς συνήθως κάμουν οἱ τοῦ σωροῦ ἐπιτηθευόμενοι τοὺς φιλόφρονες καὶ πολλάκις προσβάλλοντες διὰ τοῦ ὄρους, τῆς αὐθαδείας καὶ τῆς ἀδεξιότητός των ὀλόκληρον, τὸ γυναικεῖον φύλον ἦσαν γνῶμαι ἐκφερόμεναι σπορδικῶς, ὅπου ὁ λόγος τὸ ἔφερε, παρ' ἀνδρὸς σοβαροῦ, φέροντος τὴν σφραγίδα τῆς ἀριστοκρατικῆς μορφώσεως τῆς ψυχῆς, τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ἤθους, χαρακτηρισμοὶ ἐμβριθεῖς, ἐν οἷς ὁ ψυχολόγος καὶ ὁ φιλόσοφος ἀμιλλῶνται πρὸς τὸν θαυμαστὸν τοῦ καλοῦ, τὸν ἀπροκατάληπτον, τὸν μεμετρημένον, τὸν εὐλικρινῆ, τὸν δικαῖον.

Καὶ ἀνεμνήσθημεν, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, τὸν κ. Bourdon, ὁ ὅποιος μᾶς εἶχε πρὸ τινῶν ἐτῶν φιλοδωρήσει μετὰ τοὺς ἀληθινότητος ἐκείνους χαρακτηρισμοὺς τῶν Ἀνατολίτιδων καὶ ἐκάμαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν κρίσιν καὶ διάκρισιν μετὰ τῶν Παρισίων δημοσιογράφων καὶ συγγραφέων καὶ ἐξετιμήσαμεν τὴν δικαίαν φήμην, ἣν χεῖρει τὸ «Figaro», ὡς ἐφημερὶς τῆς εὐγενούς, τῆς ἀριστοκρατικῆς κοινωνίας, ὄχι μόνον τῶν Παρισίων, ἀλλ' ὅλου τοῦ κόσμου. Ἐφημερὶς γοαρμένη ὑπὸ ἀνδρῶν τῆς φιλολογικῆς περιωπῆς καὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως καὶ ἀνατροφῆς ἐκείνου, ὅστις τόσον περιφανῶς ἀντεπροσώπευσεν αὐτὴν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ ὅστις ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατέστη ὁ δημοφιλέστερος ἐξ ὄλων τῶν ξένων, ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐπεσκέφθησαν τὴν πόλιν μας.

Ὁ μικρὸς ναὸς καὶ αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως

Ἡ ἀμαξία μας τρέχει ἀνὰ τὴν διὰ φωτεινῶν ἐνεργειῶν ἀλύσειν καταυγάζομένην πόλιν. Κάτω ἐκεῖ, πρὸς ἀπόκεντρον τινὰ παρὰ τὸν καλαῖον σιδηροδρομικὸν σταθμὸν συνοικίαν, ἡ ὁποία διὰ τὴν ἀσημότητά της ἔμεινε σκοτεινὴ, διαγράφει εἰς μικρὸς βυζαντινοῦ ρυθμοῦ ναῖκος τὰ γραφικὰ τῶν τρούλων του σχήματα καὶ τὴν ὄψεσιν πρὸς τὰ ἄνω κορυφῆν τοῦ κωδωνοστασίου του διὰ μικρῶν τρεμοσθυρόνων ἐνετικῶν πολυχρόμων φανῶν. Εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο τὰ ὀλίγα αὐτὰ πολυχρώμα φῶτα προσδίδουσι ἐπιβάλλον θρησκευτικὸν μεγαλεῖον, μετ' ὄλην τὴν ἀντίθεσιν τῆς πενιχρότητός των πρὸς τὴν φωτοπλημύραν, ἐν ἣ τῶς ἔπλεον ὁ ναὸς τῆς ἠθικῆς τῶν προγόνων μας θρησκείας. Ἀπετέλει ὁ δειλὸς αὐτὸς καὶ ἀπεριττος τοῦ χριστιανικοῦ οἴκου τοῦ θεοῦ στολισμὸς τὴν εἰκόνα τῆς νέας θρησκείας ἐν σχέσει πρὸς τὴν τῆς ἀρχαίας. Ἐκεῖ ἐξωτερικῆ ἐπίδειξις, πλοῦτος, τέχνη πᾶν ὅ,τι στίλβει καὶ λάμπει καὶ καταπλήττει. Ἐδῶ ταπεινοφροσύνη, ἀπλότης, σεμνοπρέπεια. Ἐκεῖ φῶς ἐκ τῶν ἐξῶ. Ἐδῶ φῶς καὶ αἴγλη μάλλον ἐκ τῶν ἐσω.

Ἀντιπαρῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ ἡ σεμνὴ αὐτὴ εἰκὼν. Διὰ τῆς εὐρυτάτης λεωφόρου Πειραιῶς ἰδοὺ ἡμεῖς ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας. Στρογγύλη, ὡς εἶναι καὶ ἐξαιρητικῶς ὑπερπεπισμένη καὶ στολισμένη διὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, παρουσιάζει μετὰ τὸ φωτεινὸν ἐκ τῶν ἄνω διάδημά της καὶ τὰ ἀραιῶς ἐγκατεσπαρμένα δένδρα καὶ ἀνδρόα της μικρὸν παράδεισον, ἐν ᾧ συνοστίζεται πλῆθος πολὺ, πλῆθος ἀπειρον ἐκ χιλιάδων περιπατητῶν.

Αἱ μεγάλαί της πόλεως ἀρτηρίαι ἐκχύνονται ἀπὸ τοῦ κέντρου τούτου, ὅλαι πλημμυρισμέναι ἀπὸ κόσμον καὶ ἀπὸ φῶτα, ὅλαι ζωογονοῦμεναι ἀπὸ τῶν χιλιάδων ἀτόμων ζωῆν, ὅλαι ἀποτελοῦσαι ἀνθρώπινα ρεύματα ἀκρατῆτως φερόμενα πότε πρὸς τὰ κάτω καὶ πότε πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκσπῶνται εἰς θορυβώδη βομβυσμὸν, ἐν ᾧ συγχέονται αἱ γλῶσσαι καὶ τὰ ἰδιώματα καὶ ὁ τῶν τοῖσιν καὶ ἡ προφορὰ τῆς πρωτοφανούς ταύτης ἀνθρωποσυρροῆς.

Ἡ ὁδὸς Σταδίου ἰδίᾳ ἀποτελεῖ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐν θαυμάσιον καὶ μεγαλοπρεπέστατον θέμα. Τὰ ὑπὲρ αὐτὴν ἡμικλῶς καὶ ἀρμονικῶς ἐκτεινόμενα φωτεινὰ τόξα φαίνονται μακρόθεν, ὡσεὶ ἀποτελοῦντα φωτεινὴν στοάν, μακρὰν, ἀτελεύτητον, ἐκ ψηφιδῶν χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πολιτίμων λίθων διαστιζομένην. Καὶ τὰ ὑπ' αὐτὴν ἀνθρώπινα ρεύματα ἀ-

παστράπτου ἐκ τῆς ἄνωθεν μεταδιδόμενης αἴγλης καὶ λαμπρόδος καὶ φαίνονται ἀπὸ τῶν ἄνω κυματίζοντες ἀρμονικὰ τόσοι ἀνδρικοὶ πῖλοι καὶ τόσοι γυναικεῖαι ἀνθοστολισμέναι κεφαλαί, καὶ τόση ζωὴ, σφριγῶσα ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐνθουσιασμὸν, οὗ φαίνεται μετέχουσα καὶ αὐτὴ ἡ ἄψυχος καὶ νεκρωμένη κατὰ τὴν τὴν στιγμὴν αὐτὴν φύσις.

Εἶναι μαρμαρίνα ὅλα αὐτὰ ; ἐρωτᾷ ὁ ξένος μας, θαυμάζων τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν οἰκιῶν μας καὶ τὴν ἐξωτερικὴν ἐν γένει τῆς πόλεως κομψότητα. Ἀληθῶς, ζῆτε, πλέεστε εἰς λευκὸν καὶ κυανοῦν. Ἐν τῷ μετὰ πρὸς τὸ βάθος τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου, αὐτὸ τὸ σεμνὸν καὶ ἀρχαιοπρεπὲς τῶν Ἐπιστημῶν Μέγαρον, λουόμενον ἐντὸς χειμάρρου ἠλεκτρικῶν φῶτων, μετὰ τῶν δύο μαρμαρίνων κολοσσῶν, τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Βιβλιοθήκης.

Τὰ νεώτερα μνημεῖα

Θέλετε νὰ ἴδωμεν τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὰ νεώτερα μνημεῖα τῶν Ἀθηναίων ; λέγω, θέτουσα εἰς ἐφαρμογὴν τὸ σχέδιόν μου. Καὶ χωρὶς καὶ νὰ περιμένω ἀπάντησιν, δίδω διαταγὴν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην μας νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐκεῖ κατήλθομεν, ἕνα ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἐν ἀνέσει ἐτιδείξωμεν ὄλον τὸ κάλλος, ὄλον τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τελειότητα τῶν αἰωνίων αὐτῶν ἐκ Πεντελησίου μαρμαροῦ καὶ χρυσοῦ μαρμάρων, ἐν οἷς οἱ διψῶντες φῶτων καὶ παιδείας γενναῖοι ἰδρυταὶ ἐγκατέστησαν τόσον πλουσίως καὶ βασιλικῶς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Τὰ ἀγάλματα τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Πατριάρχου, φέροντα ἐπιχλοερὸς τοὺς ἐκ δάφνης στεφάνους των, δι' ὧν ἡ Ἀκαδημαϊκὴ νεολαία ἔπτεψε τὰς κεφαλάς των τὴν πρώϊαν τῆς προτερίας, ἔστησαντο ἐκεῖ παρὰ τὰς δύο τοῦ Πανεπιστημίου πτέρυγας, ἀναμνησκόντα τὴν ὠραιότεραν σελίδα τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου. Δὲν εἶναι βεβαίως οἱ ἀνδριάντες τῶν δύο τούτων μαρτύρων τοῦ πατριωτισμοῦ, ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, τί τὸ ἐξαισιον. Ἄλλ' ἡ αἰκμητῆρὰ ἱστορία των νομίζει ὅτι δίδει εἰς τὸ μάρμαρον ζωὴν. Ἡ ἐκφρασις τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ προσώπου ἀποπνεύει τι τὸ ἀληθῶς μέγα καὶ τραχικόν, τί τὸ ὅποιον δικαιολογεῖ τὸν ἀληθινότητον τοῦ Βαλαωρίτου στίχου :

*Τὸ λείψανόν σου τὸ φτωχόν, τὸ ποδοπατημένον,
Τ' ἀνάσπης ἢ ἀγάπη μας καὶ ἐδῶ μαρμαρωμένον
θὰ στέκη ὀλόρθον, ἀκλόνητον καὶ αἰώνιον θὰ ζῆση
Νᾶται φοβέρα ἀδιάκοπος ἐ' Ἀνατολῇ καὶ Δύσει...*

Ἄλλὰ τί εἰξεύρουσι οἱ ξένοι περὶ τῆς συγχρόνου ἱστορίας μας, τί περὶ τοῦ Ρήγα καὶ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ἄλλων θημάτων, ἃτινα ἀπετέλεσαν τὴν ἐκκτόμβην τῆς ἠθικῆς ἡμῶν Ἀναγεννήσεως ; Καὶ συνεκινήθησαν καὶ ἐνεθουσιάζθησαν εὐθὺς ὡς δι' ὀλίγων καὶ γενικῶν γραμμῶν ἀπεικονίσασμεν αὐτοὺς. Καὶ ἐξῆρξεν τὴν ὠραίαν καὶ εὐγενῆ ἰδέαν τῆς στεφανώσεως τῶν ἀνδριάντων τούτων, ἥτις περιποιεῖ ἀληθῶς τιμὴν εἰς τὴν Ἀκαδημαϊκὴν ἡμῶν νεότητα καὶ ἐξέφρασαν ἀληθῆ λύπην, διότι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν καὶ συγκινητικὴν ἐορτήν.

Δὲν δύναμαι, φίλη μου, νὰ σοὶ εἶπω πόσην ὑπερφάνειαν, πόσην χαρὰν ἠσθάνομαι, βλέπουσα τὴν ἀληθῆ κατὰπλήξιν

ιδίως του κ. Hugues Le Roux διὰ τὰ νέα τῶν Ἀθηναίων μνημεῖα· «*Ἡ Ἑλλάς, εἶπεν, ἐπῆρξε πάντοτε ἢ βασιλεὺς τῆς τέχνης καὶ τοῦ κάλλους. Καὶ οἱ σύγχρονοι Ἑλληνας, ὡς βλέπω, ἀμιλλῶνται τις πλεότερον τοῦ ἄλλου τὰ καταστήσῃ ἀνταίχια τῆς ἀρχαίας γῆρας τῆς τῆν νέαν πόλιν τῶν Ἀθηναίων. Ἀποδίδουν τὸ κάλλος εἰς ἕτι ὑπῆρξεν ἐξέλιχος κάλον.*»

Καὶ εἰς τὴν παρατήρησιν τινος τῶν παρευρισκομένων ὅτι καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἰδρύνονται δι' ἰδιωτικῶν δωρεῶν περικαλλῆ μέγαρα· —*Ὅχι ἀπήντησε. Παρ' ἡμῖν τὰ χρήματα τῶν πλουσίων διατίθενται εἰς θεραπείαν ἀσχημῶν πραγμάτων. Εἰς κτίρια μεγάλα, ἀλλ' ἀκομψα, μαῦρα, ἀπελιπτικὰ, ὡς εἶναι καὶ οἱ πόνοι, τοὺς ὁποίους στεγάζουν.*

—*Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ἔχομεν τοιαῦτα μέγαρα, ἀπήντησα. Μετὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὰ εἶναι λευκά, γελαστά, εὐθυμὰ ὡς τὸ φῶς μας, ὡς ὁ οὐρανός μας. Ὅχι, οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπηρετοῦν μόνον τὸ κάλον ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθόν. Καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τῷ ἐπιδείξω ὡς ὁ ἀπληστος φιλάργυρος ὅλους τοὺς θησαυρούς μας, ὡς ἡ φιλάρεσκος γυνὴ ὅλους τοὺς πολυτίμους λίθους τῶν λαμπρῶν στολισμῶν τῆς, τῷ ὤρισα ἄλλην ἡμέραν δι' ἐπίσκεψιν τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων μας.*

—*Δὲν εἶναι λοιπὸν αἱ Ἀθηναί μουσεῖον μόνον ἀρχαίων μνημείων, ὡς νομίζομεν ἡμεῖς οἱ μακρὰν ζῶντες, ἀλλὰ καὶ συγχρότων, εἶπε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπεβαίνομεν τῶν ἀμαξῶν. Τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν ἐπερίμενε ἡ πικρὴνθεῖσα ψυχὴ μου διὰ τὸν πρὸ ὀλίγου γενόμενον πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως χερσικτηρισμὸν τῶν Ἀθηναίων, ὡς μουσεῖον ἀρχαίων θησαυρῶν. Καὶ ἐμειδίσασα μειδίαμα ἱκανοποιητικῆς χαρᾶς καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνέκτων πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν μου, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ ὅποιον ἀπολεσθὲν γόητρον, ὁποῖαν τιμὴν καὶ δόξαν, ἦν ἡ τιμωμένη πατρὶς δωρεῖ πάντοτε εἰς τὰ τέκνα τῆς.*

Καὶ ὡσεὶ πιστοποιοῦντα τὴν ρῆσιν αὐτὴν τοῦ φιλέλληνοσ σου τὰ χρυσὰ ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέγραφον τὰς θαυμαστικὰς γραμμὰς τῶν ἀνὰ τὸν σκιερὸν ὀρίζοντα, ἐκεῖ ὑψηλὰ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς Ἀκαδημίας στηλῶν τῶν, εἶπερ ποτὲ ἐπιβλητικὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Σὲ βεβαιῶ δὲ ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐνόησα πόσον δίκαιον εἶχον οἱ ἰδρυταὶ τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἀκαδημίας νὰ στήσουν ἐκεῖ ὑψηλὰ, εἰς τὸν ἀναπεπταμένον ὀρίζοντα, τὰ ἀγάλματα τῶν δύο αὐτῶν θεοτήτων, ὡς πόσον ἐλάτρευσαν οἱ πρῶτοι τῶν Ἀθηναίων ἰδρυταί. Διὰ θεοῦ, ἐκπεσόντας τοῦ μεγαλείου τῶν, διὰ θεοῦ ἐκδιωχθέντας ἐκ τῶν ναῶν τῶν, διὰ θεοῦ, ὧν οἱ θρόνοι εἰς ἀπειρα κατασυνετρίβησαν τεμάχια, καὶ οἵτινες μεθ' ὅλα ταῦτα τόσα ἀθάνατα ἔργα ἐνέπνευσαν καὶ τόσην ἀθανασίαν ἐξησφάλισαν εἰς τὸν παρ' αὐτῶν λατρευθέντα λαόν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ θρόνος περικαλλέστερος τῶν λευκῶν ἐκείνων καὶ ἐπιχρῶσων οὐρανομήκων στηλῶν· δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἄσυλον θαυμασιώτερον· πλαίσιον μεγαλοπρεπέστερον τοῦ Ἀττικοῦ οὐρανοῦ, τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ὀρίζοντος. Ἡμεῖς, οἱ μὴ πιστεύοντες πλέον εἰς αὐτούς, τοὺς ἐθέσαμεν ὑπεράνω τῶν ναῶν τῆς σοφίας καὶ τῶν γραμμάτων, ἐκεῖ ἀνὰ τὸν ἄπειρον τῶν αἰθέρων κόσμον, μακρὰν τῆς γῆς, εἰς ἣν πόσον ἠρέσκοντο νὰ τοὺς καταβιβάξουν πεζότατα οἱ ἀρχαῖοι λάτρεις τῶν. Καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ θαυμασίου ὕψους τῶν φαίνονται μαρτυροῦντες, ὅτι ἐὰν τοὺς

ἐξεθρονίσασμεν ὡς θεοῦ, τιμῶμεν ὅμως τὴν δι' αὐτῶν εἰσαχθεῖσαν τοῦ καλοῦ λατρείαν καὶ συνεχίζομεν, ἐδηγοῦμενοι ὑπὸ τοῦ παρελθόντος, τὸ ὅποιον αὐτοὶ ἐνέπνευσαν, τὸ ἔργον τῆς προόδου, τὸ ὅποιον μαῦροι αἰῶνες δουλείας πόσον ἀποτόμως διέκοψαν.

Ἡ σκοποβολή.

Βλέπεις πάλιν ὅτι ἀφῆρθην καὶ ὅτι παρ' ὀλίγον νὰ τελευτώσω τὴν μακρὰν αὐτὴν ἐπιστολήν μου, χωρὶς καὶ νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ ἀγῶνων. Ὅταν σοὶ λέγω ὅτι ἠδύναμην νὰ γράψω τόμους ὅλους καὶ νὰ σὲ κάμω νὰ μετανοήσῃς διὰ τὴν ιδέα, ἣν εἶχες νὰ μοὶ ζητήσῃς περιγραφὰς. Ἐπειτα ἀφῆκα τόσα δημοσιεύματα ἡμιτελῆ, ἀφῆκα τὸ ἐν Πικρισίῳ Συνέδριον τῶν Γυναικῶν, τοῦ ὁποῖου ἔχω ἐκτενεστάτας περιγραφὰς, ὥστε φοβοῦμαι τὰς δικαίους τῶν ἀναγνωστριῶν μου διαμαρτυρίας.

Λοιπὸν θὰ εἶμαι σύντομος, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται περὶ ἀγωνισμάτων, τὸ ὅποιον καὶ δὲν πολυχαραπῶμεν ἡμεῖς αἱ γυναῖκες Ἀληθῶς, ὅταν σκέπτομαι ὅτι αὐτὴ ἡ ἀσκησις τόσων νέων ἀνδρῶν, ἕνα κυρίως σκοπὸν ἔχει, εἰς ἕνα ἀποβλέπει, εἰς τὴν διὰ τῆς σφίρας φιλοδωρησίν τοῦ θανάτου πρὸς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουν ἀπαράγραπτα ἐπὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐτυχίας δικαιώματα, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἐξάνισταμαι καὶ ὅτι καταρῶμι τὸ ἄδικον, τὸ σκληρὸν τοῦ πολέμου ἔθιμον. Ἀλλ' ἀπ' ἑτέρου, ὅταν ἀναλογισθῶ πόσον ἰδικῶν μας ἡ ζωὴ ἐθυσίασθη ἀδίκως, πόσοις πλοῦτος μὰς ἀνηπάγη, πόση σιδηρὰ ἄλυσις κατηναλώθη εἰς δεσμὰ ἐλευθέρων ἀδελφῶν μας, εἰς πόσας ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς ὑπεβλήθημεν, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶχομεν πάντοτε ἀρκετὰς σφίρας καὶ ἀρκετὰ ἔπλα καὶ ἀρκετοὺς γυμνασμένους ἀνδρας πρὸς ὑπεράσπισίν μας, τότε γίνομαι φιλοπόλεμος, τότε νομίζω ὅτι ὅχι μόνον οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν σκοποβολήν.

Καὶ ὑποθέτω ὅτι τὴν γνώμην αὐτὴν συμμερίζονται πολλοὶ ἐκ τοῦ φύλου μας, μὴ ἐξαίρουμένης καὶ αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης μας, ἡ ὁποία ἔρριψε τὴν πρώτην σφίρα κατὰ τὴν ἐνκρῆν τῶν ἀγῶνων τούτων. Ὁραὶ ἡ ιδέα τῆς πρώτης βληθείσης παρὰ τῆς βασιλίσσης βολῆς καὶ ἔτι ὠραιοτέρῃ ἢ ἐλτέλεσις.

Τὸ θέαμα τοῦ ἀγῶνος τούτου ἦτο ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον, καίτοι οὐδὲν ἀμέσως ἐξῆγγετο ἀποτέλεσμα, οὐδαμῶς κατεφαίνετο ὑπερ τίνος θὰ ἔκλινεν ἡ νίκη. Μόνον αἱ μικρὰ ἐρυθρὰ σημάζια ὑψοῦντο καὶ ἐταπεινοῦντο ἐναλλάξ, ἀριθμοῦσαι τὰ σημεῖα τῶν βολῶν, ἐνῶ ὁ πυκνὸς πυροβολισμὸς τῶν τριᾶκοντα ταυτοχρόνως ἀγωνιζομένων ἔδιδε μικρὰν ιδέα τῶν συνήθων ἐν τῷ πεδίῳ τῶν πολέμων μαχῶν.

Ὅτι θὰ ἦτο ὅμως Ἕλληνας ὁ νικητὴς ὑπῆρχε γενικὴ πεποίθησις. Λαός, ὅστις δὲν ἀπέμαθεν ἔτι τὴν συνήθειαν νὰ θεωρῇ ὑπερτάτην ἠδονὴν, ὑπερτάτην δικασέδασιν τὸν πυροβολισμὸν ἔστω καὶ εἰς τὸν ἀέρα, λαός ὅστις ἐπὶ δεκαετηρίδας ὅλας ἔζητε καὶ ὑπῆρξε μόνον διὰ τῶν ὅπλων καὶ τῆς πυρίτιδος, λαός ὅστις εἰς τὰ ὅπλα του ὀφείλει τὴν ἀνακτηθεῖσαν ἐλευθερίαν καὶ ἀναγέννησίν του, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νικηθῇ οὔτε ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαϊοὺς, οὔτε ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς. Οὔτε αὐτοί, οὔτε ἐκεῖνοι ἠγωνίσθησαν ποτε ὡς αὐτός. Οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ ἀριθμοῦσιν ἱστορίαν πόσον αἰματηράν, ὅσον τὴν ἰδικήν του.

Καὶ Ἕλληνας ἀληθῶς ἐνίκησε εἰς τὸ δι' ὅπλου ἀγώνισμα, εἰς τὸ ὅποιον τόσην ἀνάγκην ἔχομεν νὰ εἶμεθα ἠσκημένοι. Τί ἂν ἐχάσαμεν τὸν ἀγῶνα δρόμου τῶν 200 καὶ τῶν 800 μέτρων ἀφοῦ ἐνίκησαμεν τὸν σαρκῆτα χιλιόμετρων; Καὶ τί ἂν ἐχάσαμεν τὴν εἰς παιδικὰ μόνον ἐπικροζομένην σφαιροβολίαν, ἀφοῦ ἐνίκησαμεν εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὸ σπαθί, εἰς τὸ ξίφος, ἐν γένει εἰς πᾶν ὅ,τι χερσικτηρίζει λαὸν ἀνδρεῖον καὶ μαχητήν;

Μὲ τὰς νίκας αὐτὰς ἀνεπτερώθησαν εὐθὺς ὅλαι αἱ πρὸς κειροῦ ἐγκαταλειφθεῖσαι περὶ μεγάλης ιδέας ἐλπίδες μας καὶ ἠδρανώθη ἡ πεποίθησις πρὸς ἐαυτούς καὶ ἡ πίστις πρὸς μέλλον πολὺ αἰσιώτερον, τῆς διὰ τῶν ὅπλων ἀνακτησεως παντὸς ὅ,τι ἀπωλέσαμεν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν νικῶν μας ἀνέρχεται ἤδη ταχέως καὶ μόνον οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μὰς ἀντιμετωπίζουν ἀπτόητοι, νὰ συναγωνίζονται εἰς ὅλα παρὰ τὸ πλευρόν μας.

Ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀναντιρρήτως θὰ τοὺς ὑπερεβαίνομεν, ἐὰν δὲν ἐματαιοῦντο, ἐνεκα τῆς κκοκκιρίας οἱ ναυτικοὶ ἀγῶνες. Ἡ θάλασσα ἢ Ἑλληνική, ἥτις ἔρριψε καὶ ἐνικῆτο πάντοτε ὑπὸ ἀτρομήτων Ἑλλήνων ναυτῶν, οἱ οὐπῆρξαν οἱ Κανάραι καὶ οἱ Τομπάζαι, ἢ θάλασσά μας ἢ γαλανή, ἥτις μετεβλήθη εἰς ἀδηφάγον ἄβυσσον, εἰς ὑγρὸν τάφον ὅλων ὅσοι ἠψήφισαν τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν τοῦ Ἑλλήνοσ ναύτου, δὲν θὰ ἐπρόδιδε βέβαια κατὰ τὸν εἰρηνικὸν αὐτὸν ἀγῶνα τὰ τέκνα ἐκείνων, οἵτινες τόσον τὴν ἐτίμησαν καὶ τὴν ἐδόξασαν. Ἀλλ' οἱ ξένοι ἀγωνιστὰι πρὸ τῶν ἀγρίως μαινομένων κυμάτων κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν τῶν θαλασσίων ἀγῶνων ἐδήλωσαν ὅτι δὲν ἐνόουν νὰ ἀγωνισθῶν. Οἱ δὲ ἰδικοὶ μας, ἀβρῶς φερόμενοι, δὲν κατεδέχθησαν νὰ κατέλθουν εἰς ἀγῶνα, εἰς ὃν ἀμαχητεὶ θὰ ἐνίκων.

Καὶ οὕτω ἀπωλέσαμεν τὰ βέβαια, τὰ ἀσφαλῆ, τὰ ἀδικα-φιλόνικητα βραβεῖα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀτρόμητοι θαλασσινοὶ μας ἐπὶ ξένων θαλασσῶν μεταξὺ τῶν ναυτικωτέρων τῆς Εὐρώπης λαῶν διεξεδίκησαν ἄλλοτε καὶ περιφανῶς ἐκέρδησαν.

Οἱ εἰς τὰς ἀξένους τοῦ Ὁκεανοῦ ἀκτὰς ὑψώσαντες τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν ὑπερήφανον ἐστερηθήσαν οὕτω τῆς ὑπερτάτης ἠδονῆς, νὰ τύχῃσι καὶ αὐτοὶ ἐνὸς κλάδου κοτίνου, δι' οὗ θὰ ἐπεσφορρίζετο ἔτι περισσότερον ἢ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Σαλαμινομάχων τῆς ἀρχαιότητος ἡρωικῆ συγγένει.

ΚΡΗΤΙΚΑ

Ἐτοιμῆ ὅτε ἐκ τοῦ παραθύρου εἶδον ἐρχομένην τὴν φιλόφρονά κυρίαν, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ συζύγου τῆς, τῶν τριῶν τέκνων τῆς, δώδεκα ἐτῶν τοῦ πρώτου ἕως πέντε τοῦ μικροτέρου, μιὰς ὑπηρετρίδας, φορτωμένης ἐπανωφόρια καὶ σαλάκια καὶ ἐνὸς μικροῦ ὑπνρέτου κρατοῦντος ζεμπίλιον.

Ἐπαρξενεῦσθη, ἰδοῦσα ταῦτα κ' ἔτρεξα εἰς προὔπαντήσιν τῶν.

— Ἀλλὰ σεῖς ἤτοιμάσατε ἴσως τὴν ἐκδρομήν!

— Μπα! τί ἐτοιμάσας, καὶ τι μᾶλλον χάριν τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ πηγαίνομεν θὰ εἶναι ψύχρα τὸ βράδυ καὶ πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐνωρὶς.

Ἦ! τὸν πρῶτον μου αὐτὸν Κρητικὸν περίπαιον, πόσον τὸν

*) Πλεκτὸν ἀπὸ ψάθαν, εἰς τὸ ὅποιον βάζουν τὸ ὄψωνιον ἢ τρόφιμα πρὸς μεταφορὰν.

ἀναπολῶ πάντοτε. Ἐξήλθομεν τῆς πόλεως διὰ τῆς πόρτας τοῦ φρουρίου, τῆς ὀνομαζομένης *Κατωθίας Πόρτας*, ἀφ' οὗ ἐπεράσαμεν προτιότερα δι' ὅλης τῆς ἀγορᾶς, ἀλλὰ καὶ δι' ἀρκετὰ στενῶν καὶ ἀκαθάρτων μικρῶν δρόμων. Εἰς τὴν ἀγορὰν ἦτο κίνησις μεγάλη, ἡ μᾶλλον, ἂν δύναται τις νὰ ἐκφρασθῇ οὕτω, *στάθμευσις* μεγάλη. Μοὶ ἔκαμε πράγματι ἐντύπωσιν. Καὶ ἄλλοτε τὸ αὐτὸ ἀντελήφθη, ὅτι ὅχι καθὼς εἰς ἄλλων μερῶν τὰς ἀγορὰς πηγαίνου καὶ ἔρχονται βισσιτικοὶ οἱ ἀνθρώποι, ἀλλ' ἐκεῖ τοὺς ἐβλεπέ τις νὰ στέκωνται, ἰδίως Ὁθωμανοὶ καὶ πολλοὶ μάλιστα στρατιῶται, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἄλλως τε καὶ τι ἀξιοθέατον.

Ἐξῶθεν πάλιν τῆς πόρτας τοῦ φρουρίου ἀπὸ κάθε μέρους, κατὰ σειρὰν τοῦ δρόμου, ἐκεῖ εἰς τὸν ἥλιον ἐκάθητο κατὰ γῆς τόσοι λεπροὶ δυστυχεῖς ἐπαυτοῦντες. Πολλοὶ μὲ ἠκρωτηριασμένους τοὺς δακτύλους ἢ τὴν ρίνα ἢ ἄλλο τι μέλος. Βραχνοὶ καὶ μερικοὶ μάλιστα μόλις δυνάμενοι πλέον νὰ ψιθυρίζουν τό: «Ἐλεήσατέ μας Χριστιανοὶ» καὶ ἄλλας παρακλήσεις καὶ εὐχὰς.

Εἶναι φοβερὸν τὸ θέαμα καὶ πρὸ πάντων νὰ συλλογίζηται τις ὅτι εἶναι ἀσθένεια ἀνίατος.

Ἐχουν οὗτοι ἰδιαίτερον μικρὸν χωρίον ἰδικόν των ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸ ἄλλο μέρος, «*Μεσσηνιά*» καλούμενον. *Μεσσηνιά* λέγουσιν εἰς τὴν Κρήτην τοὺς λεπρούς.

Εἶναι ὅμως περιέργον ὅτι ἐκεῖ συγκατοικοῦν θεληματικῶς των καὶ πολλοὶ ὑγιεῖς χωρὶς νὰ βλάπτωνται διὰ τοῦτο.

Ἀλλὰ παρήλθομεν τὴν πόσον λυπηρὰν πρώτην αὐτὴν συνάντησιν καὶ διηρχόμεθα ἔχοντες δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ πέλαγος ὅλον τουρκικῶν μεζαρίων, ὑπὸ τὰς ποικιλωτάτας στάσεις, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ ἐποχῆς των. Εἶναι οἱ νεώτεροι λίθοι ὄρθιοι καὶ ὑπερήφανοι μὲ τὰ στίλβοντα χρυσὰ των λοξευμένω εἰς τὸ ἐπάνω μέρος καὶ κόκκινα βαμμένα φέσια, παριστάνοντα τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ μὲ τοὺς χρυσοῦς ἠλίους ἢ φανταστικὰ ἄνθη τὰ τῶν γυναικῶν. Ἐπειτα εἶναι τὰ ὀλίγων χρόνων, μὲ τὰ μεσοξεβαμμένα γράμματα καὶ φέσια, κλίνοντα ὀλίγον ἐκ τῆς ἀρχικῆς ὀρθίας καὶ ὑπερηφάνου στάσεως των. Καὶ τέλος τὰ παλαιότερα ὄλων, τὰ ὁποῖα τόσον κλίνουν, ὥστε νομίζει τις ὅτι θὰ εἶδη πίπτοντα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Πάντα δὲ ταῦτα ἐντὸς πελάγους ξηρῶν χόρτων περιουστῆς ἀγρίας βλαστήσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἤρχισεν ἤδη ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἡ νέα προσίνη ν' ἀντιτάσσεται. Ἀλλὰ παρήλθομεν καὶ τὰ μεζάρια καὶ τὸ γοητευτικὸν πανόραμα τῆς ἔμπροσθεν ἡμῶν φύσεως κυριεῖται τὴν προσοχὴν μας.

Εἰς τὸ βάθος ὄρη μὲ τὰς χρυσοσκεπεῖς κορυφὰς των καὶ μὲ τὰς ὠραίας γραμμὰς των. Ἡ Ἰδὴ ἐξέχει λευκὴ καὶ ὁ Ὑψηλορίτης κατωτέρω ἐπιβλητικὰ κανονικός. Ἐμπρὸς γραφικωτάτη πολὺ ἀνώμαλος πεδιάς μὲ τοὺς φαιοπρασίνους ἐλαϊκῶνάς τῆς, μὲ τὰ τρυφερῶς χλοερὰ σιτηρὰ τῆς, μὲ τοὺς εἰσέτι γυμνοὺς καὶ βλαβεῖς τὸ χροῖμα ἀμπελωνὰς τῆς, δίδοντας σοβαροτέρων νόταν χρώματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν τῶσων τρυφερῶν ἀποχωρῶσεων. Ἀλλ' ὄλην αὐτὴν τὴν μαγεῖαν τῶν χρωματισμῶν στεφανώνει ἡ ἀνθισμένη ἀμυγδαλῆ, τριγυρίζουσα, ἐν εἰδῇ λευκοῦ αἰθερίου τειχώματος, σχεδὸν ὅλας τὰς ἀμπέλους. Καὶ μεθύσκειται τις ὑπὸ τοῦ ἡδυτάτου λεπτοῦ ἀρώματος, ἀκολουθῶν τὴν ἀρκετὰ ἐκτεινομένην λευκὴν καὶ ἀλλαχού λευ-

κορδίνον σειράν, λουόμενος υπό λευκῶν πετάλων καὶ θωπευόμενος υπό τῶν διὰ μέσου τῶν λευκῶν ἀνθέων διασκορπιζομένων λευκῶν ἀκτίνων. Καὶ τὸσον ἡ ἔκστασις μου εἶναι θεία, ὥστε νομίζω ὅτι φέρομαι ἐλαφρὰ ἐπὶ νέφους; λευκοῦ ἀρωματισμένου καὶ ὅτι μύριοι ψίθυροι γελᾶστοι καὶ θωπευτικοὶ μοὶ ὑπόσχονται μυριάς μελλούσας εὐδαιμονίας.

Σχεδὸν ἐξεπλάγην, ἀκούσασα τὴν φίλην μου νὰ μ' ἐρωτᾷ, ἐὰν ἐκουράσθην. Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ κουρασθῆ τις ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς ἀναγεννήσεως ὠραιοτάτης φύσεως, ἥτις ἠδραϊώπεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς τὴν Κρήτην ἀγάπην μου.

Ναί, εἶδον πολλὰ ἄλλα πράγματα εὐχάριστα ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Εἶδον κόσμον σκορπισμένον καθ' ὀμίλους, τοποθετημένους υπό τὰ δένδρα ἢ κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ ἀλώνια, ὅπου καὶ τὸ ἐπίπεδον τοῦ μέρους ἐπέτρεπε τὸν χορὸν.

Εἰς πολλὰ ἐκ τούτων ἀντήχει ἡ ἰσχνὴ φωνὴ τῆς Κρητικῆς λύρας καὶ ὁ ἀπηδῆκτος ἔβκινε γοργὸς καὶ ρυθμικός, συνοδουόμενος υπό διστιχῶν ᾄδωμένων. Γέλωτες καὶ φωναὶ παιδιῶν ἀντήχουν πανταχόθεν καὶ ἔτρωγαν, ἔπιναν καὶ ἐχάιροντο ὄλοι, καθὼς ἤνθιζε κ' ἐχάιρετο ἡ ἀναγεννωμένη φύσις.

Πλεῖστοι χωρικοὶ ἔφιπποι ἢ καὶ πεζοὶ ἐπήγαινον ἢ ἐπέστρεφον ἐκ τῆς πόλεως μετὰ φορτωμένα ζῶα τῶν—ἐπειδὴ ἡ χρῆσις τῶν κάρρων δὲν εἶναι δυνατὴ εἰς τοὺς ἀδιορθώτους τῆς ἐξοχῆς δρόμους.— Πολλοὶ δὲ τούτων ᾄδοντες παθητικώτατα ἀμυνέτινα ἀνατολικόν.

Καὶ ἐπιστρέφουσαι ἐβλέπαμεν ἔμπροσθεν ἡμῶν τὴν θάλασσαν μετὰ τὸ γραφικὸν ἀκρωτήριον τῆς «Ρογδιᾶς», ἐκτεινόμενον ἀριστερᾷ καὶ πέραν δεξιᾷ ἢ στενὴ, μακρὰ καὶ πετρώδης μικρὰ νῆτος «Ντία», ὀλίγον δὲ ἔμπροσθεν αὐτῆς τὸ μικρὸν στρογγύλον νησάκι «Παξιμάδι».

Ἐπάρχει, παρὰδοσις, καθ' ἣν ἡ Ντία ἦτο ποτε ὄφις, ὁμοιάζει δὲ πράγματι ἀπὸ μακρᾶν ὡς πρὸς τὸ σχῆμα μετὰ τὰς κινήσεις ἐρομένου ὄφρος, ὅστις ἔτρεχε νὰ φάγῃ τὸ κατόπιν νησάκι λεγόμενον «Παξιμάδι», τὸ ὅποιον ἦτο, λέγει, καὶ πράγματι τοιοῦτον. Ἄλλ' ὁ Ζεὺς ἀπελίθωσε καὶ τὸν ὄφιν καὶ τὸ παξιμάδι.

Πολλὰ πτωχὰ ἐπέστρεφον, φέρουσαι σάκκους πλήρεις ἀγρίων λαχάνων καὶ υπό μάλης δέσμας ξηρῶν κλαδιῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐμαγειρεύουν τὸ λιτὸν ἐκ χόρτων δεῖπνόν των.

Κ' ἐπέστρεφον παιδιὰ μετὰ μαυρισμένα χεῖλάκια τῶν ἀπὸ τὰ φύλλα, τὰ ὅποια ἔφαγαν τῶν ἀγγυναρῶν, σύροντα τὰ ἀρνάκια των, τὰ ὅποια ἐλεύθερα ἔβασκαν παντοῦ.

Καὶ τέλος, ὅταν πλέον ἐκρύβη ὁ ἥλιος ἐκείνην τὴν ἡμέραν, θὰ ἦτο κατηχηριστῆμένος, διότι τὸσους εὐτυχεῖς κατέστησε τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Τώρα, καλὴ μου φίλη, ἀνδὲν βαρύνεσαι ν' ἀκούης τὰς ἀπλᾶς ταῦτας καὶ πεζὰς ἐντυπώσεις μου, εὐχαρίστως θέλω σοὶ γράψαι καὶ μερικὰς ἄλλας ἀναγομένας εἰς τὸν βίον, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, ὅσα τοῦλάχιστον ἀντελήφθην ἢ ἐγνώρισα κατὰ τὰ τρία ταῦτα ἔτη τῆς διαμονῆς μου ἐν Κρήτη.

Ἄκη

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

Εἰς τὸν πολὺκλαυστον ποιητὴν Γ Βιζυνηνόν.

Τὰ χρόνια δὲν σ' ἐνέκρωσαν, γλυκόστομο ἀηδόνι,
Σ' ἐνέκρωσεν ἡ ξενιτιά καὶ τῆς καρδιᾶς οἱ πόνοι.
Ἔσθυσες μυριάχτιδο τῆς Θράκης μας ἀστέρι,
Σ' ἐμάγαρ' ἄνθος ἐκλεκτό, τῆς ἀποικίας τ' ἀγέρι.
Ἄχ! ὅποιος τοὺς πετὰ ἕψηλά, ὅποια καρδιὰ χτυπήσῃ
Πολύ, γι' ἀγάπη καὶ ὄνειρα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ.
Γιατὶ τῶν ἄλλων ἡ καρδιὲς εἶνε ἔς αὐτοὺς κλεισμένες,
Τὸ δάκρυ των τὸ βλέποντε ἀδιάφορες καὶ ξένες.
Τι εἶδες, μάνα του φτωχῆ, τί εἶδες ἔς τ' ὄνειρό σου
Τὴν νύχτα ὅπου πάλευεν ὁ Χάρος μετὰ τὸ γυῖό σου;
Ἄκουσες μέσ' ἔς τὴν σιωπὴν τοῦ σκότους τὴ μεγάλη
Κανένα νυχτοκόρακα λυπητερὰ νὰ ψάλλῃ;
Εἶδες ἀστέρι λαμπερὸ ἔς τὸν οὐρανὸ νὰ σβύσῃ;
Ἦταν σημάδια θλιβερὰ πῶς θ' ἀποχαιρετίσῃ
Τὸν κόσμον ποῦ δὲν χάρισε τὸ ἀκριβὸν παιδί σου
Σηκώσου μάνα ἔρημη! Κάμε τὴν προσευχὴν σου!
Ἄχ! ἔνα δάκρυ σου μικρὸ δὲν πῆρε συντροφιά του,
Ἔς τὴ μαύρη γῆ, ποῦ σκέπασε τὰ τόσα ὄνειρά του.
Κ' ἡ λύρα του ποῦ ἦτανε τόσον καιρὸ σπασμένη
Κρέμεται τώρα ἄφωρη σὲ μαῦρο κυπαρίσσι
Ἔτσι τῆς ἦτανε γραφτὸ νὰ μεῖν' ὠρφαγεμένη
Καὶ τοῦ θλιμμένου ποιητοῦ τὸ μῆμα νὰ στολίσῃ.

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου ἐκ Θράκης.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Χαρὰ γίνεται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι.

Ἐν τῷ μέσῳ ἀνθοσπάρτου λειμῶνος, περίλουστον ἐκ τοῦ καταυγαζομένου φωτός, ὑψοῦται κτίριον, περὶ τὸ ὅποιον ὡς ἐν φανταστικῷ τινι καὶ μαγικῷ πανοράματι ἐκτυλίσσονται τὰ γραφικώτερα τοπία, ἐφ' ὧν ὁ ἀνθρώπινος ὀφθαλμὸς δύναται νὰ ἐπανακαυθῆ.

Εἶνε αἱ φυλακὰὶ Συγγροῦ, αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν μεγαλοδωρικὴν ἐριτίμου τοῦ Ἑλληνισμοῦ τέκνον.

Ἄλλ' οἷα καταπληκτικὴ ἀντίθεσις! Ἐξω φῶς, ἥλιος, χλόη, ἄνθη, θάλασσα, χαρὰ, ζωὴ μετ' ὄλων ἀναμῖξ τῶν ἠδονῶν καὶ τῶν πικριῶν αὐτῆς. Μέσα ὀδύνη, κατῆφεια, ἀραὶ, οἰμωγαί, στενχυμοί, τὰ συγερά τοῦ ἐγκλήματος φάσματα, ὡς Ἐρινυδὲς κατατρύχοντα καὶ κατασπαράσσοντα τὰ δύσμοιρα αὐτῶν θύματα.

Τίνα ἀρὰ γε τὰ χαμερπῆ καὶ εὐτελῆ πάθη, τὰ ἀγρία καὶ θηριώδη ἐνστικτα, ἅτινα διέγραψαν ἐκ τῆς βίβλου τῶν ζώντων καὶ κατέρριψαν ἐκεῖ σιδηροδεσμίους τοὺς ἀτυχεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους, καθ' ὧν ἡ κοινωνία τοιαῦτα ἐδέησε νὰ λάβῃ μέτρα, ἵνα ἐαυτὴν μὲν περιφρουρήσῃ, ἐκείνους δὲ τιμωρήσῃ καὶ συνετίσῃ;

Τίς ἡ διανοητικὴ κατὰπτωσης, ἡ ἠθικὴ ἐξαχρεώσις, ἡ ψυχικὴ πώρωσις τῶν οἰκτρῶν αὐτῶν ὑπάρξεων καὶ τί ἡ θρησκευτικὴ, τί ἡ κοινωνικὴ ὀφείλει νὰ πράξῃ, ἵνα ἐπαναγάγῃ τὴν συντριβὴν ἐν τῇ μετανοίᾳ, τὴν πίστιν ἐν τῇ καρδίᾳ, τὴν γαλήνην ἐν τῇ συνειδήσει ἔστω καὶ ἐν ἐνὶ ἐκ τῶν ἀπολωλότων τούτων;

Ἄλλὰ τίς ἡ μεγάλη καρδία, ἡ βαθύτατα συγκινηθεῖσα διὰ τὴν σπαρρακτικὴν αὐτὴν ὀδύνην, ἡ πλησθεῖσα ἐξ ἀρρήτου πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα οἴκτου καὶ ἀγάπης, ἡ κατελθούσα μέχρι τῆς ὑποστάθμης ταύτης τοῦ κοινωνικοῦ ἡμῶν οἰκοδομήματος, ἡ τείνασα χεῖρα ἀρωγῶν καὶ προστατίδων πρὸς τὰ ἀπόκληρα ταῦτα τῆς ψυχολογικῆς ἀτελείας πλάσματα, ἄνευ ἐνδοιασμοῦ, ἄνευ φόβου μήπως μολύνῃ τὰς λευκάς καὶ ἀσπίλους αὐτῆς πτέρυγας;

Τίς ἡ ἀγία ψυχὴ, ἡ ὄνειροπολήσασα τὴν ἀνθρώπινον, ἡ ποθήσασα ἵνα ἀποδώσῃ εἰς τὴν φιλότατην Πατριδὰ ἀντὶ ὀλετήρων τέκνα εὐσεβῆ καὶ χρηστά;

Τίς ἄλλος ἢ ἡ Σεπτῆ ἡμῶν Ἄνασσα, ὁ ἐνσπαιρωμένος οὗτος τύπος τῆς ἀρετῆς, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἠθικῆς τελειότητος, ἢ ἡ Θεῖα Πρόνοια ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτῆς ἀγαθότητι ἐπεμψεν ἡμῖν ὡς παρήγορον ἄγγελον, ἵνα μεριμνήσῃ περὶ τῆς συστάσεως τοῦ Σχολείου τῶν Ἐφήβων, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοτε λεπτομερῆς λόγος ἐγένετο ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» τῶν Κυριῶν.

Τὴν παρελθούσαν δὲ Κυριακὴν ἐγένοντο αἱ ἐνικύσιοι ἐξετάσεις τοῦ Σχολείου τούτου τῶν Ἐφήβων.

Κατ' αὐτάς παρέστησαν ὁ πρωθυπουργὸς κ. Θ. Δηλιγιάννης, ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Φ. Βάρβογλης, ἡ Κυρία τῆς Τιμῆς κ. Σακουντζάκη, ὁ κλειδοῦχος τῆς Α.Μ. κ. Μεσσαλᾶς, ἄπαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἄλλοι κεκλημένοι.

Μετὰ προσφώνησιν τῆς κυρίας Κκλλιόπης Κεχαγιᾶ καὶ ἀντιφώνησιν τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Θ. Δηλιγιάννη, ἀρχοῦνται καὶ διεξάγονται ἐπιτυχῶς αἱ ἐξετάσεις εἰς τὰ ἱερά, τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαικαστάσεως.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ μαθηταὶ ψάλλουσι διαφόρους ὕμνους μετὰ πολλῆς ἀκριβείας καὶ τέλος νέος κατὰδικος, μόλις δεκαοκταετής, ἀπαγγέλλει ποίημα λίαν ἐπιτυχές, ὑπ' αὐτοῦ ποιηθὲν «Τὸ ὄρανον» μετὰ πολλοῦ αἰσθηματός. Πάντες εἶναι κατευχαριστῆμένοι. Ἡ κ. Σακουντζάκη πληροῦ τὰ θυλάκιά της μετὰ τετράδια καὶ ἰχνογραφίας, ἵνα κομίσῃ αὐτάς πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλίτσαν.

Ἄλλ' ἡ ὄρα εἶναι προεχωρημένη. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐγείρεται, ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ ἐξόχως ἐξανθρωπιστικὸν ἔργον, ὅπερ ἡ Ἀδελφότης ἀνέλαβε καὶ τὸσον ἐπιτυχῶς ἐξετέλεσε, σφίγγει τὴν χεῖρα καὶ συγχαίρει θερμῶς τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τοὺς καλοὺς καὶ χρηστοὺς διδασκάλους, οἵτινες κατέβαλαν τόσους κόπους καὶ εἰργάσθησαν μετὰ τόσης αὐταπαρνήσεως διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν τούτων.

Πάντες ἀπέρχονται, ἀποκομίσαντες τὰς ἀριστας ἐντυπώσεις καὶ μετὰ τὴν στερεὰν πεποίθησιν ὅτι ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐκτελεῖται ἔργον ὑψίστης χριστιανικῆς φιλανθρωπίας, μεγίστης κοινωνικῆς ὠφελείας καὶ ἐξόχου πατριωτισμοῦ.

Μαρίκα Α. Ἀλεξανδρίδου

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΣΠΕΡΙΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ «ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΑΝΙΑΤΩΝ»

Ἐραιότατα διεξήχθη ἡ παρὰ τῆς κυρίας Ἀλεξανδρίνης Παπούδωφ καὶ τοῦ κ. Α. Παπούδωφ, δοθεῖσα ἐν τῷ μεγάρῳ των καλλιτεχνικῆ

ἔσπερις τὴν ἔσπεραν τῆς παρελθούσης Τρίτης. Οὐδέποτε ἡ Τέχνη ἠδελφώθη μετὰ τῆς φιλανθρωπίας τὸσον ἀρμονικῶς, εἰς τὸσον εὐτυχῆ συνδυασμόν, ὅσον κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην. Οὐδέποτε αἱ εὐποροὶ κοινωνικαὶ τάξεις κατήλθον ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων μέχρι τῶν νεωτέρων αὐτῶν μελῶν, ἀπὸ τῶν γερόντων μέχρι τῶν παιδιῶν μετὰ τῆς προθυμίας εἰς τὸν ἐνεγῆ ὑπὲρ τῆς φιλανθρωπίας ἔργον.

Ἄληθῶς ἡ ἰδέα τῆς κ. Παπούδωφ, ὅπως μικρὰ παιδάκια προσφέρουν διὰ τῆς Τέχνης των τὸν ὄβολόν των ὑπὲρ τῆς τάξεως πασχόντων, ἐν οἷς συγκαταλέγονται καὶ ἀτυχῆ παιδιὰ, ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχῆς, πολὺ συγκινητικῆς, πολὺ διδακτικῆς. Ἡ ἐξάσκησις τῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἀρετῆ. Ἡ εἰς αὐτὴν δὲ τῶν μικρῶν ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας ἐπίδοσις παρσκευαῖζει γενεὰν εὐγενῶν καὶ μεγαλοψύχων καὶ ὄχι ἐγωϊστῶν καὶ ταπεινοφρόνων.

Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐσπερίδος δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τὴν ὠραίαν ἰδέαν τῆς ὑπὸ μικρῶν παραστάσεως τῆς «Σταγτοπούτας». Καὶ ἡ μουσικὴ ἐκτέλεσις παρὰ τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων Teraldi, Ροντοπούλου καὶ Καρυδιᾶ καὶ παρὰ τῶν κ. κ. Ρώκ, Καρυδιᾶ καὶ Μαυρομυιχλά καὶ ἡ παράστασις τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς κωμωδίας διεξήχθησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας παρὰ ἐρασιτεχνῶν διακεκρίμενων τῆς κοινωνίας μας μελῶν. Ὅ,τι δὲ ἰδίᾳ ἐπεσφράγισε τὴν ὠραίαν καὶ ἀλησμόνητον καλλιτεχνικὴν ἔσπεριν τῆς κ. Παπούδωφ ὑπῆρξεν ἡ ἀπαράμιλλος τῶν οἰκοδεσποτῶν πρὸς τοὺς ξένους ἀβρότης, ἥτις ἀποταλεῖ τὸν μέγιστον καὶ τιμητικώτατον τίτλον εὐγενείας τοῦ ἀρχοντικοῦ αὐτῶν οἴκου.

Πᾶσαι αἱ σύμβουλοι τοῦ «Ἀσύλου» ὀφείλομεν ἄπειρον καὶ θερμὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν σχοῦσαν τὴν εὐγενῆ ταύτην πρωτοβουλίαν εὐγενῆ τῆς πόλεως μας δέσποινας. Διερμηνεύομεν δὲ, νομιζόμεν, καὶ τὰ αἰσθηματὰ τῶν εὐεργετουμένων δυστυχῶν, ἐν βεβαιώτοισιν τοὺς εὐεργετήσαντας ὅτι αἱ εὐχαὶ καὶ ἐλογίαι τῶν πονεμένων ἐκείνων καρδιῶν θὰ ἀπευθύνονται πάντοτε θερμὰ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας των πρὸς ἐκείνους, ὅστις δύναται νὰ χαρίζῃ αὐτὴν εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀγαθῶν.

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Σάββατον καὶ Κυριακὴν, 27ην καὶ 28ην Ἀπριλίου θὰ τελεσθῆ ἐν τῷ Ζακπείῳ Μεγάρῳ ἡ κλήρωσις τοῦ Μεγάλου Λαχείου ὑπὲρ τῆς Φιλοπτώχου καὶ τῶν Ἀνιάτων.

Οἱ προσερχόμενοι θὰ προσφέρουν μίαν δραχμὴν καὶ θὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ κερδίσουν τι, τὸ ὅποιον νὰ ἔχῃ ἀξίαν ἴσως 10 δρ. ἀλλὰ ἴσως καὶ 50. Πάντες ὅμως θὰ κερδίσουν, ἀφοῦ ὄλοι οἱ ἀριθμοὶ κερδίζουν. Ἡ συρροὴ κόσμου, διακτυνημένου ἀπὸ τοῦδε τὰ κατὰ τὰς ἑορτὰς ταύτας, εἶναι ἐξίσφαλισμένη.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν συνεπληρώσαμεν ἔτι τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰδῶν, ἅτινα μᾶς ἀναγκαιοῦν. Ἐλπίζομεν ὅτι μέχρι τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς αἱ κακαὶ ἀναγκαστικαὶ μᾶς θὰ μᾶς ἀποστείλουν μικρὰ τινα πρὸς τοῦτο ἀντικείμενα.

Ἡ δις Ἀνθούλα Ι. Ὀλυμπίου ἀπέστειλεν ἡμῖν ὠραῖον ἐργόχειρον. Τὴν εὐχαριστοῦμεν.

ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρον Βαριετέ Ὁ Γαλλικὸς Θίασος ἔκαμεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἑναρξίν τῶν παραστάσεων του. Μεταξὺ τῶν δοθέντων κομμιευδῶν κατατάσσεται ἡ «Κόρη τοῦ Συναγματοῦ», ἡ Κάρμεν, ὁ Βοκάκιος, ἔργα παιχθέντα ἐπιτυχῶς καὶ προκαλέσαντα τὴν συρροὴν πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου. Ὁ Γαλλικὸς θίασος, ὁ ἀπαρτιζόμενος ὑπὸ πολυπληθοῦς προσωπικοῦ ἐτοιμάζεται νὰ ἀναβιβάσῃ καὶ ἕτερα νέα ἔργα, ἐὰν ἡ ἀθηναϊκὴ κοινωνία ἐξακολουθήσῃ μετ' ἴσης πάντοτε προθυμίας, παρέχουσα αὐτῷ τὴν συνδρομὴν της.

Θίασος Παρασκευοπούλου. Νέον ἔργον ἡ Φαῖδρα τοῦ Ρακίνα, ἐν ἣ ἡ κ. Παρασκευοπούλου διεκρίθη διὰ τὴν τέχνην καὶ τελειότητα της, εἰς τὴν ὑπόδωσιν τοῦ τόσον δυσκόλου χαρακτῆρος τῆς Φαίδρας, ἔργου καθαρῶς κλασικοῦ, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ αἱ ἐπιφανέστεραι τῶν ξένων ἡθοποιδῶν ὀπισθοχωροῦν. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐτοιμάζεται ἤδη νὰ ἀναβιβάσῃ νέον ἔργον ἐπιφανοῦς τῶν μουσῶν τέκνων τοῦ κ. Θ. Σολωμοῦ. Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Οἱ ἀφανεῖς κακοῦργοι» ὠραῖον τοῦτο δράμα, ἀνεγείρει μίαν πτυχὴν τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου, ὑπὸ τὸν ὅποιον καλύπτονται αἱ καταχθόνιοι πράξεις ὅσων ἐπιβλαβῶν τῆς κοινωνίας παραστῶν, οἵτινες λυμαίνονται καὶ ἐκμεταλλεύονται ἰδίᾳ τὴν ἄπειρον καὶ

ἀγαθὴν νεότητα. Το ἔργον μετὰ πολλῆς καλαισθησίας καὶ τέχνης συνηρμοσθέντων κινεῖ μεγάλως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροατοῦ, ἡ δεξιὰ δὲ πλοκὴ καὶ λύσις αὐτοῦ ἔχουν ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλίσαι τὴν ἐπιτυχίαν του. Καὶ οὕτω τὸν κ. Θ. Σολωμόν, τὸν ὁποῖον ἐθαυμάσαμεν μέχρι τοῦδε ὡς ποιητὴν μόνον, μᾶς παρέχεται ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσωμεν καὶ χειροκροτήσωμεν καὶ ὡς δραματικὸν συγγραφέα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Βί. Οἱ *Χαλκίδα*. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Δὲν εἶχον συμπληρωθῆ καὶ δι' αὐτὸ ἀνεβλήθη δημοσίευσίς. — Δα Εὐ. Π. Μ. *Ἰθάκη*. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ 16 δρ. ἐλήφθη. Θερμῶς καὶ πάλιν εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ὑπολειφθέντα δωρήσατε εἰς ἀπόρους νεάνιδας. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Γράφομεν. — Καν Ι. Κ. *Beni-Souef*. Συνδρομὰς 94, 95 καὶ 96 φρ. χρ. 24 καὶ 18 φρ. ἀντίτιμον 9 ἡμ. ἐν ὄλφ φρ. χρ. 42. — Καν Ι Σπ. Α. Εὐχαριστῶ δι' εὐχὰς καὶ εὐγενῆ φροντίδα. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Νομίζω ὅτι μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἐφάνη εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ τὴν ἐν λόγῳ ὑπόθεσιν. Ἄδυνατὸ νὰ ἀπαντήσω δι' ἐπιστολῆς ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀσχολιῶν μου. — Δα Μ. Ι. Τ. *Ληξούριον*. Ἐλάβετε ἐπιστολήν μου καὶ ἀποσταλὲν ὑμῖν μικρὸν καλλιτεχνικὸν ἀντικείμενον; Οὐδεμίαν δι' ἀμφοτέρα ἔλαβον ἀπάντησίν σας. — Δα Μ. Βλ. *Κυριάκιον* (Λεβαδείας). Φύλλα σὰς ἀποστέλλονται. — Κον Ι. Στ. *Βερδιάνοικον*. Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ πάντοτε προθυμίαν. Γράφω. — Δα Κ. Α. *Παρίσιος*. Δὲν σὰς ἔγραψα, διότι γυναικεῖα τοιαύτη ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγώνων ἐματαιώθη. Ἦδη ὅμως ἔχομεν salon με ἔργα τῶν μεγαλειτέρων Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ἀνεγνώσατε βεβαίως τὸ σχετικὸν ἄρθρον εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος. Τοιαύτη ἔκθεσις θὰ διοργανουται ἐν τῷ μέλλοντι τακτικῶς ἀνὰ πᾶν ἔτος. Προετοιμασθῆτε λοιπὸν διὰ τὴν προσεχῆ. Ἡ δις Β μένει ἔτι εἰς Παρίσιους; — Κον Στ. Β. *Ἀλεξάνδρεια*. Ἀναμένομεν ἀνυπομόδως ἐξόφλησιν λήξαντος. — Δα Μ. Π. *Λάρισα*. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 12 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Τὸ ἐν λόγῳ σχέδιον ἐματαιώθη καὶ δι' αὐτὸ δὲν σὰς ἔγραψα. — Δα Α. Α. *Σκύρον*. Ἄγνοῦ ποῦ νὰ ἀποταθῶ διὰ νὰ σὰς εὐρῶ. — Δα Π. Μ. *Χρυσούπολιν*. Φαίνεται ὅτι παρέπεσον ἢ ἀ' ἐπιστολὴ μου. Γράφω καὶ πάλιν. — Δα Μ. Μ. *Χανία*. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. χρ. 9 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ. — Δα Ε. Κ. *Σκύρον*. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Ε. Ε. Μ. *Ἡράκλειον*. Φρ. χρ. 9 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Δα Δ. Θ. *Μακρυχώριον*. Εὐχαριστῶ διὰ καλὴν καὶ ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν. Ἐδημοσιεύθη, ὡς εἶδετε. — Καν Αἰ. Κ. *Βράτλαν*. Στέλλεται. — Δα Οὐ. Γ. *Λευκάδα*. Ἐπιστολὴ σας μετὰ δρ. 12 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἐγραψα. — Δα Χρ. Π. *Λάρισα*. Ἐπι-

στολή σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ πολὺ δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Καν Δ. Μ. *Μασσαλίαν*. Ἄδυνατον νὰ γράψω λεπτομερέστερον Ἐχετε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐάν σεὶς δὲν παρηκολουθήσατε τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας, αἱ πλείστα ὅμως ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι συνδρομητῶν μας ὄχι μόνον διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐγένοντο ἐνήμεροι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἰτίας ἀντιλήψεως. Δα Α. Κ. *Δαρδανέλλια*. Πῶς ἀπεστείλατε τὰ χρήματα; Ἴσως ἐπληρώσατε εἰς τὸ τριχυδρομεῖον; — Καν Θ. Μ. *Στετήμαχον*. Ἐπιστολὴ σας, ὡς καὶ φρ. χρ. 15 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα. — Δα Μ. Π. *Κασαμπά*. Φίλη ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἐπίσης φρ. χρ. 12. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀδυνατῶ νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας, στερουμένη τοῦ ζητούμενου. Εὐθὺς ἐξῶ θὰ σὰς ἀποστελῶ εὐχαριστίας. — Καν Ε. Ο. *Ἀμφισσα*. Δρ. 10 ἐλήφθησαν. Νομίζω ὅτι ἀπῆντησα καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἀλληλογραφίαν μου. — Δα Α. Μ. *Ἀθήνας*. Φαίνεται ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ πράσινον εἰς ὄλους τοὺς τόνους. — Κον Α. Α. *Βάρναν*. Ἀποδείξις σας μετ' ἄλλων ἀπεστάλη εἰς αὐτόσε ἀντιπροσώπων μας. — Καν Ἀν. Κ. *Ἰθάκη*. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Φύλλα σας ἀποστέλλονται τακτικῶς. — Καν Σ. Ἄρ. *Τρίπολιν*. Τοῦλάχιστον παρήλθε τὸ κακὸν καὶ θὰ σὰς ἔχομεν προσεχῶς; — Καν Μ. Α. Κ. *Ἀδριανούπολιν*. Καλὴ ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη μετὰ φρ. χρ. 24. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα πρὸς διάθεσιν ἡμερολογίων καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα ἀντιπροσώπου. Γράφω. — Καν Μ. Α. Δρ. *Ἀρχαίον*. Καλὴ ἐπιστολὴ σας μετὰ φρ. 10 ἐλήφθη. Ἄλλ' ἢ συνδρομὴ εἶναι φρ. 8. Ἐλάβετε ἡμερολόγιον;

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΛΟΥΤΟΑ ΥΠΑΤΗΣ

Θαυματουργὸς ἱαματικὴ δύναμις

Ἀρχίζουρ ἀπὸ τῆς 10ης Ἀπριλίου

Ἀλάνθαστος θερῶπεια

Ἐκζεμάτων πάσης φύσεως, Ἰσχυαλιᾶς, χρονίων βρογχιτικῶν καὶ ἐντερικῶν κατάρων, ρευματισμῶν κνημῶν, παθήσεων τῆς κύστεως καὶ τοῦ ὑπατος, μητρικῶν, ψωριάσεων, ὀσταλγιῶν πάσης φύσεως, ἐπιδερμικῶν νοσημάτων, ψαμιάσεων καὶ παθήσεων νεφρῶν.

Συγκοινωνία ἀποκλειστικὴ διὰ τοῦ Εὐβοικοῦ κόλπου εἰς Λαμίαν καὶ Ὑπάτην δι' ἁμαξῶν. Εὐρίσκειτε ἐκτὸς τῶν δημοσίων οἰκημάτων τὸ μέγαρον τοῦ Ν. Χατζίσκου με 35 αἰθούσας μετὰ καὶ ἀνευ κληρονομιῶν, Ἐστιατόριον εὐρωπαϊκώτατον, παντοπωλεῖον καὶ καφενεῖον με πάντα τὰ εἶδη τροφῆς καὶ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ ποτά, κρεπωλεῖον, γαλακτοπωλεῖον, κουρείον καὶ ὀδοντοῦατρείον ὀπταροπωλεῖον καὶ κλιβάνον. Εὐθὺνὰ καὶ πρωθυμότητι περιποίησης. Ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον.

Οἱ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΑΙ

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἐρχομαι καὶ ἐγώ, ὡς πρέσβυς, νὰ καταθέσω τὰς εὐχαριστήσεις μου εἰς τοὺς πόδας τῆς ὡραιότερας τῶν πριγκηπισσῶν.

— Ὡ! ὄχι, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, μειδιῶσα ἐκ νέου ἐπιχαρίτως, διὰ δευτέραν φοράν. Τὴν πρωίαν εἶμαι ἢ μᾶλλον ἀφωσιωμένη φίλη, καὶ τὸ ἐσπέρας μόνον μοὶ ἀρκεῖ νὰ θέτω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου στέμματα εὐγενείας.

— Ὑπάρχει στέμμα ἐναπομένον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας, ἀπῆντησεν ὁ νεάνις, περιβάλλον ἐξακολοθητικῶς τὴν Ἰωάνναν διὰ φλογεροῦ βλέμματος.

— Ὅχι με δικαιολογήσατε, εἶπεν ἡ αἰοδός, μετὰ τινα σιγὴν, διότι ἀνχωρῶ ἕνεκα τοῦ ψυχροῦ ἀνέμου, ὅστις δυνατὸν νὰ προσβάλλῃ τὸν μὴ ἀνήκοντα πλέον εἰς ἐμὲ λάφυργά μου. Εἰπέτε, τῷ φίλῳ μας, ὅτι ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου εὐτυχῆς διὰ τὰς εἰδήσεις, ἃς συναποφέρω καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν ἰατρῶσω τὴν ἐσπέραν ταύτην διὰ κατακλυσμοῦ αἵματός.

Τελευταία ῥοδὴν λάμψις ἐφώτισε τὸ ἔνδον τῆς ἀμάξης καὶ μικροσκοπικὴ χεὶρ διήγειρε τὴν ὕελον τῆς θυρίδος. Μία κίνησις τῆς κεφαλῆς, ἑλαφρὸς κτύπος ἐπὶ τῆς ὕελου καὶ τὸ ὄχημα ἀνεχώρησεν ἄρῃσαν τὸν Πατρικίον ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου με κεφαλὴν ἰλιγιώσαν. Διαβάτης προσβλέπων αὐτὸν εἰρωνικῶς, τὸν ἐξήγαγε τοῦ θαυμασμοῦ. Ἀνήλθεν βραδέως τὴν κλίμακα, μὴ παρατηρῶν ὅτι προσέτριβε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ὁ αἰφνιδίως ἀφυπνιζόμενος.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Γοδεφρουὰ τὸν ἀπεσταλμένον αὐτοῦ.

— Ἐθέληθη, διότι ἡ ἀδιαθεσία σου ἦτο παροδική.

— Καὶ σοὶ παραγγέλλει ὅτι θὰ ψάλλῃ ἀπόψε ὡς ἄγγελος.

— Ἡ μήτηρ της συνάδευεν αὐτήν.

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ! διότι δὲν δύναμαι νὰ τὴν ὑποφέρω.

— Τί σοὶ ἔκαμεν;

— Αὐτὸ μόνον ἔλειπε νὰ μοὶ κάμῃ καὶ κάτι κακόν. Δὲν ἀπεστράφησεν ποτὲ ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι οὐδὲν σοὶ ἔκαμον;

Ὁ Γοδεφρουὰ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους μὴ ἀπκνήσας· ἐγνώριζε μέχρι τίνος σημείου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ὁ φίλος του, προκειμένου περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. Εἶτα διηθύνθη πρὸς τὸ ἐστιατόριον, με εὐχαρὶ ὕψος, ὡσεὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτὸν: «Δὲν ἔμεινες πολλὴν ὥραν». Ἄλλ' οὐδ' αὐτός, οὐδ' ἄλλος τις ἀμφέβαλλε καθ' ἑκείνην τὴν στιγμήν, ὅτι ὁ Πατρικίος ἔμεινε ἀληθῶς πολὺ.

Ἡ δευτέρα παράστασις τοῦ Κωνσταντίνου ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητος θρίαμβος, ἀλλὰ με χροιάν τινα ἐπιφυλακτικότητος, ἣν προεῖπεν ὁ Γοδεφρουὰ. Τὸ κοινὸν εἰσῆρχετο ἠδῆ ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνη τῆς ἀποκρύψεως καὶ ὀλιγορίας τῶν ὀρέξεών του, ἐν ἧ ὁ ἰσχυροὶ κριτικοὶ ὠθοῦσιν αὐτὸ βιαίως καὶ τῆς ὁποίας τοὺς ἐξευτελισμοὺς ὑποσκέπουσιν ὑπὸ τὸ προστατευτικὸν καὶ ἀνοῦσιον ὄνομα τῆς «μουσικῆς ἀνατροφῆς».

Ἐχειροκροτοῦν εἰσέτι, ἀλλ' ὑποβλέποντες καὶ τὸν γείτονα αὐτῶν, οἱ μᾶλλον προκεχωρημένοι δὲ ἐν τῇ ἀνακροφῇ ταύτῃ προέβινον καὶ εἰς μικρὰν ἀνάλυσιν. Ἄλλ' ἐνθουσιασμός καὶ ἀνάλυσις οὐδέποτε βίνουσιν ἐκ παραλλήλου, οὐδὲ διηλθόν ποτε διὰ τῆς αὐτῆς θύρας, ὡς καὶ ἡ ἀνάλυσις, ὁ ἔρωσ καὶ ὁ θαυμασμός πρὸς τὸ ὠρατόν.

Ὁ Ὁ—Φαρέλ, ἀποσυρθεὶς εἰς ἀπόκεντρον γωνίας, ἐκαροδόκει τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ Εὐγενία Σωβὰλ θὰ εἰσῆρχετο ἐν τῇ σκηνῇ, πάντα τὰ ἄλλα ἦσαν αὐτῷ ἀδιάφορα.

(ἀκολουθεῖ)